

Karin van Leeuwen:

Zaterdagportret
| Robbert de Vos

EXTRA

Guitarman blaast Koninginneweg nieuw leven in

Honderdtwintig gaat-ie worden. Moet wel, want hij heeft nog talloze plannen en zo veel te doen. Een druk baasje, die Robbert de Vos, directeur van Muziekids, bouwer van gitaren en eigenaar van Robberts Guitars en van de muziekschool. “Je moet niet aan geld denken, maar je passie volgen.”

Dit jaar tikt De Vos de zeventig aan, maar dat boeit hem niks. Leeftijd is immers een getal. “Ik heb overal vreselijk veel zin in en ik bruis van de plannen en ideeën. Elke dag ga ik fluitend naar mijn werk dat niet als werk aanvoelt.” Hoewel hij dertig jaar lang de gang naar Hilversum maakt, heeft hij nog steeds niet die rollende Gooise ‘r’. “Ben je bedonderd,” grijnst hij, “ik ben een rasechte Amsterdammer, al woon ik er al jaren niet meer.”

Robberts Guitars aan de Koninginneweg is een zalige ontmoetingsplek voor muzikliefhebbers. Koffie is er altijd, tijd voor een babbeltje ook en als je geluk hebt heeft de Vos nog wat lekkers bij de koffie ook. Aan de muren van de winkel hangen talloze gitaren, gemaakt door de maestro zelf.

Welke opleiding hij daarvoor heeft gevolgd? Hij lacht. “Geen enkele. Ik heb het mezelf geleerd. Wat mijn ogen zien maken mijn handen. Zo simpel is het.”

Prince

In het oog springen een drietal gitaren aan de muur vlak bij het raam. Eentje heeft het logo van *Countdown*, het muziekprogramma waar omroep Veronica in de jaren tachtig mee scoorde. “Maar kijk deze,” zegt De Vos terwijl hij een kek, geelkleurig gitaartje van de muur pakt, “deze maakte ik voor Prince. Hij heeft er een nummer op gespeeld.”

De gitaarbouwer schudt zijn hoofd. Wat een artiest, die Prince. “Ja weet je, ik had gehoord dat hij in de show van Ivo Niehe zou optreden. Een unieke kans om de gitaar die ik voor hem gebouwd had aan te bieden. Hij was namelijk bezig met The Gold Experience Tour, vandaar de bijpassende gitaar. Ik kreeg het voor elkaar het instrument af te geven aan een boom van een beveiligiger.

Later bleek dat Prince nogal chagrijnig was en van alles aan te merken had op de studio in Almere. Eén nummer wilde hij nog wel spelen. Ik heb de gitaar teruggekregen en helaas heb ik Prince niet gezien, jammer.”

No-go-area

Dertig jaar heeft hij zijn winkel aan de Koninginneweg. Begonnen op nummer 131, aan de overkant van waar hij nu zit. “Er zat toen een winkel waar keyboards werden gerepareerd. Ik mocht het schuurtje erachter gebruiken om gitaren te bouwen. Toen de eigenaar ermee stopte, mocht ik de winkel overnemen, daar is het dus allemaal begonnen.”

Hilversum had altijd al een grote aantrekkingskracht op De Vos, in de mediastad gebeurde het immers. “Ik vond het toentertijd ouderwets hier en dit deel van de Koninginneweg was een opgegeven straat. Een no-go-area. Hierachter zat het Consultatiebureau voor Alcohol en Drugs en de straat werd vooral bevolkt door verslaafden.”

Nieuw leven

Gelukkig zag de gemeente de noodzaak van het herinrichten van de Koninginneweg ook in, haalde de straat overhoop en gaf het weer smoel. Toen de fietsenmaker zijn pand wilde verkopen, liep hij naar de overkant waar De Vos zat. “Was eigenlijk wel treurig: hij stopte met zijn winkel, had geen opvolger meer, maar gunde mij het pand. Ik aarzelde geen moment en verhuisde mijn winkel naar de overkant, terwijl ik nummer 131 ook nog aanhield.”

‘Hoe mooi zou het zijn als we nu ook grote festivals op het plein krijgen?’

Ja, hij kan wel zeggen dat hij de Koninginneweg nieuw leven in heeft geblazen. Trots is hij dan ook op de burgemeester die voor veiligheid heeft gezorgd. “Sinds het marktplein is aangepakt, Mout de deuren opende en de bioscoop voor leven in de brouwerij zorgt, is het hier weer een fantastische plek. Hoe mooi zou het zijn als we nu ook grote festivals op het plein krijgen? Dat mensen van heinde en verre denken: we moeten echt naar Hilversum, want daar is het een groot festijn.”

Redwood

Hoewel de concurrentie groot is, heeft De Vos genoeg werk. Hij is graag in zijn werkplaats. “Wil je het zien?” Trots showt hij de ruimte waar hij menig uurtjes gitaren bouwt en restaureert. Voor het bouwen van een gitaar trekt hij veertig uur uit en het liefst werkt hij met Redwood hout en wortelnotenhout, het mooiste materiaal. In deze ruimte, die volhangt met snaarinstrumenten en gereedschap, komt nauwelijks iemand. “Als ik hier ben, wil ik niet worden gestoord. Dan ben ik lekker bezig. Als ik in de winkel ben heb ik tijd voor koffie en een goed gesprek.”

© Foto Miché / Bastiaan Miché

Die rust heeft hij nodig. De Vos is een druk baasje, haalt het maximale uit een dag. Veel tijd besteedt hij ook aan de Stichting Muziekids waar hij de initiator en directeur van is. Omdat hij maatschappelijk ondernemen belangrijk vindt, startte hij elf jaar geleden met Muziekids. “Wat wij willen is kinderen in ziekenhuizen een muziekbeleving bieden zodat ze even niet hoeven te denken aan hun pijn, verdriet en gemis van thuis.

Onderzoek heeft uitgewezen dat muziek een positieve bijdrage levert tijdens behandelingen of het herstel. Wie muziek maakt en beluistert, heeft minder stress en wie minder stress heeft, kan sneller beter worden.”

‘Het is ook zo’n mooi project waaraan bekende Nederlanders hun naam verbinden’.

Dat burgemeester Broertjes beschermheer is van de stichting, vindt De Vos geweldig. “Toen de burgemeester hoorde wat Muziekids deed, zei hij meteen: ik wil beschermheer worden. Het is ook zo’n mooi project waaraan bekende Nederlanders als Guus Meeuwis, René Froger, Ali B en Armin van Buuren hun naam verbinden en zich er belangeloos voor inzetten.”

Het idee van Muziekids is eenvoudig: in ziekenhuizen wordt een studio gerealiseerd en compleet ingericht. Met hulp van donateurs, sponsors en het Nederlandse bedrijfsleven kan De Vos de studio inrichten met alles wat te maken heeft met muziek. Studioleiders en vrijwilligers zorgen ervoor dat kinderen in het ziekenhuis even hun zorgen kunnen vergeten en muziek kunnen maken. Het kantoor van Muziekids was twee jaar gevestigd op het Media Park omdat de Vos dacht dat het daar gebeurde en dat hij makkelijk een samenwerkingsverband met mediabedrijven kon vinden. “Waar wij zaten bevinden zich alle kantoren, maar na vijf uur is daar niemand meer aanwezig. Wat betreft onderling overleg is het ook handiger dat we weer op de Koninginneweg zitten.”

Online les

En dus was het een geschenk uit de hemel dat het pand aan de overkant van Robberts Guitars vrij kwam en de eigenaar vroeg of De Vos het wilde huren. “Dat was in januari 2020, net voordat de coronacrisis uitbrak. Leerlingen konden niet meer naar de muziekschool komen om les te volgen, en dus hebben we de rustige periode gebruikt om het pand in te richten. Muziekleraren geven nu online les en verzinnen van alles om de kinderen gemotiveerd te houden. Het pand waar we nu zitten moet een ontmoetingsplek worden waar muziek kan worden gemaakt.

Er is een barretje voor een happie en een drankie zodat we bijvoorbeeld ook kinderfeestjes en muziekavonden kunnen organiseren. Ben je jarig, kom je met je vrienden hier naartoe en zorgen wij voor een muzikaal verjaardagspartijtje waarvan alle opbrengsten naar de Stichting Muziekids gaan.”

© Foto Miché / Bastiaan Miché

De gitaarbouwer bruist van de ideeën. Zo wil hij ook zijn ambacht doorgeven, jongeren het vak leren. “Ik ben gitaren gaan bouwen toen ik door een hernia niet meer als timmerman kon werken. Ik heb nooit gekeken naar wat niet meer kan, maar juist wat nog wel kan. Het lijkt me geweldig om mensen op te leiden, misschien zelfs wel ouderen die een carrièreswitch willen maken. Bij mij kun je aankloppen.” Maar ook heeft hij acht ziekenhuizen op zijn lijstje staan die een Muziekids Studio willen en is zijn zoon Jordan (zie foto hierboven) druk met het ontwikkelen van een plan om op scholen muziekles uit te breiden.

Op de tafel, tussen de koffiekopjes en spekkoeke staat een potje vol kleine bolletjes. “Dat is bijenstuifmeel, dat neem ik al dertig jaar in. Zit bomvol vitaminen en mineralen en last van hooikoorts heb ik ook niet. Zoals ik je al zei: ik doe er alles aan om 120 te worden.”